

BOSNA I HERCEGOVINA  
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE  
VRHOVNI SUD  
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE  
Broj: 09 0 K 023659 23 Kžž  
Sarajevo, 16.05.2024. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u trećestepenom vijeću sastavljenom od sudija Sedina Idrizovića kao predsjednika vijeća, Žane Knežević i Jasmine Begić kao članova vijeća, uz učestvovanje Armine Kopic kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog A.V., zbog krivičnog djela Zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 3. u vezi sa stavom 1. i članom 55. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbi branioca optuženog izjavljenoj protiv presude Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine broj 09 0 K 023659 22 Kžk od 20.07.2023. godine, nakon sjednice vijeća održane dana 16.05.2024. godine, u prisustvu federalne tužiteljice Lejle Hasanbegović i branioca optuženog, advokata Alena Nakića iz Sarajeva, a u odsustvu uredno obaviještenog optuženog A.V., donio je

P R E S U D U

Žalba branioca optuženog A.V. se odbija kao neosnovana i presuda Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine broj 09 0 K 023659 22 Kžk od 20.07.2023. godine, potvrđuje.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine broj 09 0 K 023659 22 Kžk od 20.07.2023. godine, (tačka I izreke) optuženi A.V. je oglašen krivim zbog krivičnog djela Zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 3. u vezi sa stavom 1. i članom 55. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (KZ FBiH), pa ga je sud primjenom navedenih zakonskih odredaba i odredaba članova 43. stav 1. i 49. stav 1. KZ FBiH osudio na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine. Na osnovu člana 202. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH), sud je optuženog obavezao na naknadu troškova krivičnog postupka u odnosu na osuđujući dio presude, a o čijoj visini troškova će odlučiti posebnim rješenjem Kantonalni sud u Sarajevu u smislu člana 200. stav 2. istog zakona, s tim da će optuženi troškove krivičnog postupka nastale pred Vrhovnim sudom FBiH naknaditi u korist sredstava budžeta Federacije o kojim će sud donijeti posebno rješenje u smislu člana 200. stav 2. ZKP FBiH i da plati paušal sudu u iznosu od 200,00 KM u roku od petnaest dana po pravosnažnosti presude. Istom presudom, (tačka II izreke) na osnovu člana 299. tačka a) ZKP FBiH optuženi A.V. je oslobođen od optužbe da je učinio krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 3. u vezi sa stavom 1. i članom 55. KZ FBiH dok se na osnovu člana 212. stav 4. ZKP FBiH

oštećeni sa imovinskopravnim zahtjevom upućuju na parnični postupak. Na osnovu člana 203. stav 1. ZKP FBiH, određeno je da troškovi krivičnog postupka u odnosu na oslobađajući dio presude padaju na teret budžetskih sredstava, tako da troškovi koji se odnose na prvostepeni postupak i postupak odlučivanja o žalbi protiv prvostepene presude, padaju na teret budžetskih sredstava prvostepenog suda, dok troškovi krivičnog postupka koji se odnose na pretres pred Vrhovnim sudom FBiH, padaju na teret budžetskih sredstava tog suda. Istom presudom, (tačka III izreke), na osnovu člana 299. tačka c) ZKP FBiH optuženi A.V. je oslobođen od optužbe da je pod tačkama 1. i 2. učinio krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 3. u vezi sa stavom 1. i članom 55. KZ FBiH. Na osnovu člana 212. stav 4. ZKP FBiH oštećena firma "Bramac krovni sistemi" doo Sarajevo se sa imovinskopravnim zahtjevom upućuje na parnični postupak, dok je osnovu člana 203. stav 1. ZKP FBiH, određeno da troškovi krivičnog postupka koji se odnose na prvostepeni postupak i postupak odlučivanja po žalbi protiv prvostepene presude, kao i troškovi branioca optuženog padaju na teret budžetskih sredstava Kantonalnog suda u Sarajevu, dok ostali troškovi krivičnog postupka koji se odnose na pretres pred Vrhovnim sudom FBiH, padaju na teret budžetskih sredstava tog suda. Istom presudom na osnovu člana 298. tačka e) ZKP FBiH sud je odbio optužbu za radnje opisane pod tačkom IV podtačkama od 1. do 11. kojima se optuženom stavlja na teret krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 3. u vezi sa stavom 1. i članom 55. KZ FBiH dok se na osnovu člana 212. stav 4. ZKP FBiH, oštećeni sa imovinskopravnim zahtjevom upućuju na parnični postupak. Na osnovu člana 203. stav 1. ZKP FBiH, troškovi krivičnog postupka koji se odnose na prvostepeni postupak i postupak odlučivanja po žalbi protiv prvostepene presude, kao i troškovi branioca optuženog padaju na teret budžetskih sredstava Kantonalnog suda u Sarajevu, dok ostali troškovi krivičnog postupka koji se odnose na pretres pred Vrhovnim sudom FBiH, padaju na teret budžetskih sredstava tog suda. U odnosu na tačku V izreke sud je na osnovu člana 298. tačka b) ZKP FBiH, za radnje opisane pod tačkama 1. i 2. kojima mu se stavlja na teret da je počinio krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 1. KZ FBiH odbio optužbu, te je na osnovu člana 212. stav 4. ZKP FBiH oštećene sa imovinskopravnim zahtjevom uputio na parnični postupak. Na osnovu člana 203. stav 1. ZKP FBiH odlučeno je da troškovi krivičnog postupka koji se odnose na prvostepeni postupak i postupak odlučivanja po žalbi protiv prvostepene presude, kao i troškovi branioca optuženog padaju na teret budžetskih sredstava Kantonalnog suda u Sarajevu, dok ostali troškovi krivičnog postupka koji se odnose na pretres pred Vrhovnim sudom FBiH, padaju na teret budžetskih sredstava tog suda.

Protiv navedene presude žalbu je izjavio branilac optuženog A.V., advokat Alen Nakić iz Sarajeva, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, povrede krivičnog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, odluke o krivično pravnoj sankciji i oduzimanju imovinske koristi, sa prijedlogom da se žalba uvaži i pobijana presuda preinači na način da se na osnovu člana 298. stav 1. tačke e) ZKP FBiH odbije optužba odnosno da pobijanu presudu preinači te optuženog na osnovu člana 299. stav 1. tačka c) ZKP FBiH oslobodi od optužbe.

Federalna tužiteljica je dostavila odgovor na žalbu branioca optuženog broj T09 0 KTPOŽKŽ 0007140 23 od 12.10.2023. godine kojim je osporila sve navode iz žalbe i predložila da se žalba branioca optuženog odbije kao neosnovana i pobijana presuda potvrdi.

Na sjednici vijeća ovog suda, koja je održana u skladu sa članom 319. stav 3. ZKP FBiH u odsustvu uredno obaviještenog optuženog, federalna tužiteljica je ostala kod navoda i

prijedloga iz odgovora na žalbu, dok je branilac optuženog izložio žalbu te izjavio da ostaje kod svih žalbenih osnova, navoda i prijedloga u žalbi.

Ovaj sud je ispitao pobijanu presudu u granicama žalbenih navoda i po službeno dužnosti, u smislu člana 321. ZKP FBiH, da li je na štetu optuženog povrijeđen krivični zakon, pa je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Pobijajući navedenu presudu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačke d) ZKP FBiH, branilac optuženog navodi da je došlo do povrede prava na odbranu jer optuženi, tada osumnjičeni, nikada nije upoznat za koje krivično djelo se tereti i osnovama sumnje protiv njega, tj. nije upoznat sa činjeničnim opisom navodnih radnji koje mu se stavljaju na teret, te je došlo do kršenja njegovih prava iz člana 6. stav 3 tačka a) Evropske konvencije o ljudskim pravima i osnovnim slobodama, u vezi sa članom 92. stav 2. i 6. ZKP FBiH, da već prilikom prvog saslušanja bude upoznat za koje krivično djelo se tereti i osnovama sumnje protiv njega, odnosno da bude upoznat sa činjeničnim opisom navodnih radnji koje mu se stavljaju na teret. Pri tom, branilac se poziva na zapisnik o ispitivanju osumnjičenog broj 02/2-1-253/12 od 13.06.2012. godine u vezi sa zapisnikom o ispitivanju okrivljenog broj 5-Kir-2595/14 od 29.10.2014. godine sačinjen u Županijskom sudu u Zagrebu i sadržinom Naredbe o sprovođenju istrage Kantonalnog tužilaštva Kantona Sarajevo broj T09 0 KTPO 0007140 08 od 13.05.2014. godine.

Pored navedenog, branilac u žalbi ističe da činjenični opis preambule naredbe, kao i činjenični opis navodnog djela pod tačkom 7. naredbe i sadržina preambule činjeničnog opisa i osuđujućeg dijela izreke pobijane presude nisu identični u pogledu činjeničnih i pravnih inkriminacija „iz kojih bi trebala proizlaziti zakonska obilježja krivičnog djela Zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ FBiH koje je predmet presuđenja“. U vezi s tim branilac ističe da naredba o provođenju istrage ne sadrži konkretizaciju samih odredaba blanketnog propisa, te navođenja činjenica koje određuju zakonske, subjektivne i objektivne elemente krivičnog djela, dok preambula optužnice, koju dijelom preuzima sud u izreci osuđujućeg dijela pobijane presude, sadrži tačnu konkretizaciju blanketnih propisa koje je optuženi navodno prekršio, tj. člana 26. i člana 30. Zakona o privrednim društvima. Kod opisanog stanja stvari, a kako odredba člana 240. stav 3. ZKP FBiH propisuje da se optužnica ne može podići ako osumnjičeni nije bio ispitan na okolnosti činjeničnih navoda koje su predmet optuženja, a kako je evidentno da isti nikada „u istrazi nije saslušan na okolnost činjeničnih navoda koji su predmet optuženja (kako izvorne optužnice od 13.04.2015. godine, tako ni izmijenjene od 06.11.2018. godine, kao ni one izmijenjene podneskom od 14.04.2023. godine), te kako mu nikada u istrazi nije predočen činjenični opis terećenja“, povrijeđeno je pravo optuženog na odbranu, te jedina zakonita odluka može biti ona kojom se pobijana presuda preinačava, odnosno optužba odbija u smislu člana 298. stav 1. tačke e) ZKP FBiH.

Ovi žalbeni navodi ne dovode u pitanje zakonitost pobijane presude.

Iz spisa predmeta proizlazi da je identične prigovore branilac isticao i u postupku pred drugostepenim sudom, koje je sud odbio kao neosnovane o čemu se na stranama 25. i 26. obrazloženja pobijane presude jasno očitovao, nalazeći da je u konkretnom slučaju optuženom prije ispitivanja saopšteno za koje krivično djelo se tereti i koji osnovi sumnje mu se stavljaju na teret. Međutim, branilac se ne bavi datim razlozima, već svoju tezu ponovo ističe u žalbi, u okviru žalbenog osnova bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka d) ZKP FBiH.

Ovaj sud je izvršio uvid u zapisnik o ispitivanju tada osumnjičenog A.V. pred Županijskim sudom u Zagrebu dana 29.10.2014. godine iz kojeg proizlazi navod „Upitan da se očituje o svim okolnostima koje ga terete i da iznese sve činjenice koje mu služe za odbranu okrivljenik navodi: Razumio sam što mi se stavlja na teret zamolnicom Kantonalnog tužilaštva Kantona Sarajevo broj T 090 KTP0 00007140 08 i naredbom o provođenju istrage od 13. svibnja 2014. godine.“ Da je osumnjičeni razumio koje radnje mu se stavljaju na teret i dokaze iz kojih proizlaze osnovi sumnje protiv njega, proizlazi iz daljeg sadržaja predmetnog zapisnika, budući da je optuženi (tada osumnjičeni) iznio svoju odbranu. Prema sadržini iskaza proizlazi da djela koja mu se stavljaju na teret pod tačkama 1. do 18. naredbe za provođenje istrage poriče, te iznosi izjašnjenje za krivična djela pod tačkama 1. do 4. naredbe o provođenju istrage, zatim pod tačkama 5., 6. i 7., te tačkama 8. do 10. i dr., pa kada se navedeno uporedi sa Naredbom o provođenju istrage broj T 09 0 ktpo 0007140 08 od 13.05.2014. godine protiv osumnjičenog A.V., zbog osnova sumnje da je opisanim radnjama u tačkama od 1. do 18. počinio krivična djela Zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 3. KZ FBiH i krivično djelo Nesavjesno privredno poslovanje iz člana 242. stav 1. KZ FBiH, a sve u vezi sa članom 54. istog zakona, onda ovaj sud cijeni neprihvatljivim prigovor branioca optuženog da tada osumnjičeni nije bio upoznat o činjenicama i okolnostima koje čine obilježja krivičnog djela koje mu se stavljalalo na teret. Naime, iz zapisnika o njegovom ispitivanju pred Županijskim sudom u Zagrebu proizlazi da mu je naredba o provođenju istrage od 13.05.2014. godine prethodno dostavljena, sa kojom se upoznao i koju je razumio, kako je izjavio na tom zapisniku pa u poređenju sa optužnicom po osnovu koje je vođen postupak proizlazi da se radi o istim činjenicama i okolnostima u naredbi o provođenju istrage i optužnici.

Prema tome, iz naprijed navedenih razloga, ovaj sud nalazi da nije učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka d) ZKP FBiH. S tim u vezi neosnovanim su ocjenjeni i žalbeni navodi branioca optuženog da je donošenjem presude na štetu njegovog branjenika sud povrijedio temeljna ljudska prava i osnovne slobode i pravo na pravično suđenje iz člana 6. stav 3 tačka a) EKLJP u vezi sa članom 92. stav 2. i 6. ZKP FBiH budući da je optuženi kako je to propisano članom 6. stav 3. tačka a) EKLJP detaljno, obzirom na fazu postupka i na jeziku koji razumije obaviješten o prirodi i razlozima optužbe protiv njega, te je neprihvatljivo pozivanje branioca na odluku Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine i to presudu broj 09 0 K 016800 19 Kžk od 07.04.2023. godine jer se ne radi o istoj činjeničnoj i pravnoj situaciji.

Takođe, ne može se prihvatiti žalbeni navod optuženog da je u konkretnom slučaju postupljeno protivno odredbi člana 240. stav 3. ZKP FBiH. Naime, odredbom člana 240. stav 3. ZKP FBiH je propisano da se optužnica ne može podići ako osumnjičeni nije bio ispitan, a kako iz stanja spisa proizlazi da je optuženi prije podizanja optužnice bio ispitan u smislu odredbe člana 92. stav 2. ZKP FBiH na zapisnik o ispitivanju tada osumnjičenog A.V. pred Županijskim sudom u Zagrebu dana 29.10.2014. godine, u tom slučaju je postupljeno u skladu sa članom 240. stav 3. ZKP FBiH, te se kao neosnovani ukazuju suprotni žalbeni navodi branioca optuženog.

U vezi sa navedenim, ni prigovor branioca da nije bilo moguće u vremenskom periodu od 09,45 sati do 10,00 sati, kako se na zapisniku konstatuje da je završeno ispitivanje, pročitati iz naredbe o provođenju istrage osnove sumnje za koje se tereti opisano u 18 tačaka i iznijeti svoje izjašnjenje, te da se sud trebao rukovoditi načelom *in dubio pro reo*, nije prihvatljiv, imajući u vidu da, kako je to pravilno zaključio drugostepeni sud, iako na

zapisniku nema naznake kada je naredba o provođenju istrage prezentovana tada osumnjičenom, nesumnjivo je utvrđeno da je bio upoznat sa njenim sadržajem jer se optuženi, kako je naprijed navedeno, izjašnjavao pojedinačno po svim tačkama optužnice. S tim u vezi, ovaj sud podsjeća da, tek ako se nakon savjesne ocjene dokaza, pojedinačno i u međusobnoj vezi, ne može otkloniti dilema u pogledu postojanja nekih odlučnih činjenica tj. ako postoji sumnja u pogledu postojanja činjenica koje čine obilježja krivičnog djela ili od kojih ovisi primjena neke odredbe krivičnog zakonodavstva, sud je dužan postupiti u skladu sa članom 3. stav 2. ZKP FBiH odnosno primjeni institut *in dubio pro reo*.

Prema tome, bez osnova je i žalbena tvrdnja da je sud propustio primijeniti načelo *in dubio pro reo*, jer sud nije bio u dilemi u konkretnom slučaju da li je optuženi upoznat sa sadržajem naredbe o provođenju istrage. S tim u vezi neprihvatljivo je pozivanje branioca optuženog na odluku Ustavnog suda broj AP-1293/05 od 12.09.2006. godine, u kojoj je ukazano da očigledna proizvoljnost u primjeni relevantnih propisa, ne može voditi ka pravičnom postupku te pozivanje *mutatis mutandis* na presudu Evropskog suda za ljudska prava (Anđelković protiv Srbije 09.04.2013. godine). Takođe je neprihvatljivo pozivanje na odluku Ustavnog suda broj AP-720/04 od 13.09.2005. godine prema kojoj se svaka, pa i najmanja sumnja u vezi sa odlučnom činjenicom ili dokazom mora cijeliti u korist optuženog, jer je sud, kako je naprijed navedeno, sa sigurnošću utvrdio naprijed navedene odlučne činjenice.

Žalbeni navodi branioca optuženog da optuženi ni u fazi nakon podizanja optužnice, a ni u toku trajanja glavnog pretresa, nije upoznat sa činjeničnim osnovima optuženja su neosnovani. Naime, u smislu člana 290. ZKP FBiH, tužilac može izvršiti izmjenu optužbe, te u tom pravcu ne postoji obaveza niti zakonska mogućnost da se u fazi toka glavnog pretresa ponovo ispituje osumnjičeni jer se i ne potvrđuje optužnica. S tim u vezi optuženi je u toku cijelog postupka pratio tok suđenja u prisustvu svog branioca, te je upoznat sa tokom postupka, pa tako i sa izmjenama optužnice u cilju pripreme odbrane za glavni pretres, zbog čega su i ovi žalbeni navodi, kojima se ukazuje na povredu prava na odbranu neosnovani.

Osporavajući presudu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačke k) ZKP FBiH, branilac navodi da je izreka pobijane presude u osuđujućem dijelu nerazumljiva jer ne sadrži opis radnji o tome šta je optuženi prekršio, (šta je u okviru svojih ovlaštenja prekoračio, za što je trebalo navesti i koji blanketni propis je optuženi prekršio i na koji način), što ne otklanja činjenica da se u preambuli izreke, tj. njenog činjeničnog opisa navode blanketni propisi, jer preambula ne predstavlja optuženje po pojedinim tačkama pa je izreka u osuđujućem dijelu u međusobnoj protivrječnosti sa obrazloženjem iznesenim u odnosu na odbijajući dio pod tačkom IV, podtačke 4. i 5. izreke pobijane presude.

Ovi žalbeni navodi ne dovode u pitanje zakonitost pobijane presude.

Iz izreke osuđujućeg dijela presude (tačka I) proizlazi da je optuženi: „U periodu od 17.06.2005. godine do 12.09.2008. godine, u Sarajevu, u namjeri da sebi i drugom pribavi protupravnu imovinsku korist, te oštetiti društvo „BRAMAC KROVNI SISTEMI“ d.o.o. Sarajevo, prekoračenjem svojih ovlaštenja, zloupotrijebio položaj odgovorne osobe u privrednom društvu kao prokurista društva „BRAMAC KROVNI SISTEMI“ d.o.o. Sarajevo, sa sjedištem u Ul. Skenderija broj 5 u Sarajevu, tako što je svjestan da prekoračuje svoja ovlaštenja utvrđena odredbama člana 26. i 30 Zakona o privrednim društvima („Sl. novine FBiH“, broj 23/99, 45/00, 2/02, 6/02, 29/03, 68/05, 91/07, 84/08, 07/09 i 63/10), na taj način pribavlja za sebe i drugog kakvu korist, te da drugom nanosi štetu, stupao u poslovne odnose

sa trećim licima svjestan da kao prokurist ne može bez posebne ovlasti društva nastupati kao druga ugovorna strana i s Društvom sklapati ugovore u svoje ime i za svoj račun, u svoje ime i za račun drugih osoba, ili u ime i za račun drugih osoba, na način da je dana 28.04.2008. godine, u namjeri da sebi pribavi protupravnu imovinsku korist, potpisao u ime „BRAMAC KROVNI SISTEMI“ doo Sarajevo kao avalist vlastitu mjenicu broj AF2451444 kao garanciju isplate kredita koji je kao fizičko lice podigao u svoje ime po osnovu Ugovora o kreditu zaključenim pod brojem SAA01760/08 sa Mikrokreditnom fondacijom „LOK“ Sarajevo u iznosu od 38.406,64 KM, znajući da neće vratiti kredit, te da će isti biti isplaćen iz sredstava „BRAMAC KROVNI SISTEMI“ doo Sarajevo, kao avalist po potpisanoj mjenici, pa je nakon dospijeca duga i neisplate istog od korisnika kredita, isti dug naplaćen od „BRAMAC KROVNI SISTEMI“ doo Sarajevo po internoj mjenici u iznosu od 10.401,44 KM dana 28.05.2009. godine naplatom vlastite mjenice putem Raiffeisen Bank dd BiH, oštetiši „BRAMAC KROVNI SISTEMI“ doo Sarajevo za navedeni iznos a sebi pribavio imovinsku korist u iznosu od 10.401,44 KM“.

Suprotno žalbenim navodima branioca, izreka osuđujućeg dijela presude posmatrana u cjelini (sa preambulom koja je njen sastavni dio) sadrži činjenični opis radnji u kojima su sadržana sva bitna obilježja krivičnog djela za koje optuženog A.V. oglasio krivim. Pritom, jasno je navedeno koje blanketne propise je optuženi prekršio i na koji način, pa kako izreka pobijane presude sadrži blanketne odredbe koje je optuženi prekršio (odredbe člana 26. i 30. Zakona o privrednim društvima) i na koji način, to izreka presude u njenom osuđujućem dijelu nije nerazumljiva, te nije počinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Iz navedenih razloga nije prihvatljiv ni žalbeni prigovor da je drugostepeni sud trebao odbiti optužnicu za krivično djelo za koje ga je oglasio krivim i da je zbog toga izreka u osuđujućem dijelu u suprotnosti sa izrekom u odnosu na odbijajući dio izreke pobijane presude pod tačkom IV, podtačke 4. i 5., i u međusobnom protivrječju sa obrazloženjem u odnosu na odbijajući dio pod tačkom IV podtačke 4. i 5. izreke pobijane presude, te da je time učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Osparavajući pobijanu presudu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH, branilac u žalbi navodi da je izreka u osuđujućem dijelu nerazumljiva jer ne sadrži opis subjektivnih elemenata predmetnog krivičnog djela, odnosno umišljaja optuženog.

Ovi žalbeni navodi branioca optuženog takođe nisu osnovani.

Naime, u izreci pobijane presude naprijed citirane (tačka I) je sasvim jasno navedeno između ostalog, da je optuženi postupao sa direktnim umišljajem jer je u namjeri da sebi pribavi protupravnu imovinsku korist bio svjestan da svojim postupcima krši zakonske odredbe, da prekoračuje svoja ovlaštenja koja je imao u pravnoj osobi „Bramac krovni sistemi“ doo Sarajevo i na taj način sebi pribavio imovinsku korist u iznosu od 10.401,44 KM što je i htio, a navedenoj pravnoj osobi u istom iznosu nanio štetu. Kako je dakle, u izreci pobijane presude sadržan i psihički odnos optuženog prema krivičnom djelu za koje je oglašen krivim, to ne stoji žalbeni navod da je ona nerazumljiva, odnosno da je učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH. Iz navedenih razloga nisu prihvatljivi ni žalbeni navodi branioca kada se poziva na stavove iznesene u rješenju Vrhovnog suda FBiH broj 09 0 K 024062 17 Kž 13 od 20.04.2017. godine i na

presudu Vrhovnog suda FBiH broj 04 0 K 006405 19 Kžk od 23.10.2020. godine, jer ti stavovi nisu primjenljivi na konkretan slučaj.

S tim u vezi su neosnovani i žalbeni navodi branioca optuženog da je sud povrijedio krivični zakon u smislu člana 313. stav 1. tačka a) ZKP FBiH, tako što je optuženog oglasio kivim za krivično djelo koje po opisu iz izreke nije krivično djelo, jer činjenični opis krivičnog djela u izreci presude sadrži činjenice i okolnosti koje čine zakonska obilježja krivičnog djela, odnosno one od kojih zavisi primjena određene odredbe krivičnog zakona, a razlozi za takav stav ovog suda su navedeni u ovom dijelu presude u kojem su razmatrani prethodni žalbeni prigovori branioca.

Pobijajući prvostepenu presudu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH, branilac optuženog A.V., u žalbi ukazuje da je izreka presude nerazumljiva u osuđujućem dijelu, jer je prema činjeničnom opisu, optuženi postupao u namjeri da sebi i drugom pribavi protivpravnu imovinsku korist, a potom je u istom činjeničnom opisu navedeno da je pribavio samo imovinsku korist.

Ovi žalbeni navodi branioca optuženog ne dovode u pitanje pravilnost i zakonitost pobijane presude.

Tačni su navodi iz žalbe branioca optuženog da se u preambuli izreke pobijane presude navodi da je optuženi „u namjeri da sebi i drugom pribavi protivpravnu imovinsku korist“, dok se u tački I izreke pobijane presude u osuđujućem dijelu navodi da je „sebi pribavio imovinsku korist“, a ne i protivpravnu. Međutim, odredbom člana 383. stav 1. KZ FBiH je propisano da krivično djelo Zloupotrebe položaja ili ovlaštenja čini „Službena ili odgovorna osoba u Federaciji koja iskorišćavanjem svog službenog položaja ili ovlaštenja, prekoračivši granice svoje službene ovlasti ili ne obavivši svoje službene dužnosti, pribavi sebi ili drugom kakvu korist, drugome nanese kakvu štetu ili teže povrijedi prava drugog“, a stavom 2. je propisano „Ako je krivičnim djelom iz stava 1. ovog člana pribavljena imovinska korist koja prelazi 10.000,00 KM“. Iz citirane odredbe proizlazi da je za postojanje krivičnog djela Zloupotrebe položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ FBiH potrebno, da je pribavljena imovinska korist koja prelazi iznos od 10.000,00 KM. Samim tim što je imovinska korist pribavljena krivičnim djelom iz stava 1. to je protivpravna imovinska korist pa, usljed toga, to što se u preambuli spominje protivpravna imovinska korist, a tački I izreke presude (tačka 7. optužnice) da je „sebi pribavio imovinsku korist“, izreka presude nije nerazumljiva.

Neosnovani su i žalbeni navodi branioca da je drugostepena presuda nezakonita jer prvostepenom presudom Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 K 023659 15 K od 20.12.2019. godine nije bilo odlučeno da se kao imovinska korist od optuženog ima oduzeti novčani iznos, navodno pribavljen krivičnim djelom, zbog čega je, po tvrdnji branioca došlo do povrede načela zabrane *reformatio in peius*. Ovo iz razloga što je u presudi Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 K 023659 15 K od 20.12.2019. godine sadržana odluka o oduzimanju imovinske koristi pribavljene krivičnim djelom, te nije došlo do povrede načela zabrane *reformatio in peius*, pa time nije učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2., a u vezi sa članom 322. ZKP FBiH.

Osporavajući pobijanu presudu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka h) ZKP FBiH, branilac ističe da sud nije riješio optužbu u potpunosti, kada je u pitanju optuženje pod tačkom 7. predmetne optužnice, izmijenjene podneskom

tužilaštva od 14.04.2023. godine. Navedenim podneskom tužilaštvo je tačku 7. izmijenilo na način da je ista glasila: „dana 28.04.2008. godine, u namjeri da sebi pribavi protivpravnu imovinsku korist, iskoristivši svoje ovlaštenje prokuriste, potpisao u ime „Bramac Krovni Sistemi“ d.o.o. Sarajevo, kao avalist vlastitu mjenicu...“, dok nasuprot tome izreka pod tačkom 1. osuđujućeg dijela presude glasi: „dana 28.04.2008. godine, u namjeri da sebi pribavi protivpravnu imovinsku korist, potpisao u ime „Bramac Krovni Sistemi“ d.o.o. Sarajevo, kao avalist vlastitu mjenicu...“, a iz čega proizlazi da sud nije riješio optužbu u odnosu na optuženje da je optuženi predmetne radnje počinio: „iskoristivši svoje ovlaštenje prokuriste“, a koje su predstavljale radnju izvršenja optužnice prema sadržaju optuženja od 14.04.2023. godine.

Vršeći uporedbu izmijenjene optužnice od 14.03.2023. godine sa izrekom presude (tačka I) proizlazi da se optuženom izmijenjenom optužnicom stavlja na teret da je „kao prokurista prekoračivao ali i iskorištavao svoje službene dužnosti“ dok iz izreke pobijane presude proizlazi da je optuženi „prekoračio svoja ovlaštenja i za sebe pribavio imovinsku korist u iznosu od 10.401,44 KM, a za koji iznos je oštetio pravnu osobu „Bramac krovni sistemi“ doo Sarajevo“, o čemu je dao jasne razloge na strani 28. presude. Kako je optužnica sadržavala navode da je optuženi „kao prokurista prekoračivao ali i iskorištavao svoje službene dužnosti“, a da je sud utvrdio da je opisanim radnjama prekoračio svoja ovlaštenja kao prokurista u pravnom licu „Bramac krovni sistemi“ d.o.o. Sarajevo, te optuženog oglasio krivim za počinjenje krivičnog djela Zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ FBiH, (za koje djelo je propisana kazna zatvora od jedne do deset godina) to nije osnovan žalbeni navod da sud nije riješio optužbu u potpunosti, te da je počinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka h) ZKP FBiH.

Branilac optuženog u žalbi dalje navodi da iz obrazloženja presude, koje se odnosi na osuđujući dio presude, nije vidljivo šta je sud učinio sa dijelom optuženja da je optuženi predmetne radnje počinio „iskoristivši svoje ovlaštenje prokuriste“ i zašto nije odlučio o istom, pa je po mišljenju branioca presuda zahvaćena i bitnom povredom odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH jer ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama.

Ni ovi žalbeni navodi nisu osnovani.

S obzirom da je sud u odnosu na tačku I izreke pobijane presude u potpunosti riješio predmet optužbe (prethodno obrazloženo) te našao da je optuženi krivično djelo počinio samo prekoračenjem svojih ovlaštenja, onda se neosnovanim ukazuju žalbeni navodi da sud nije dao razloge o odlučnim činjenicama u pogledu navoda iz optužnice da je optuženi „iskoristio svoja ovlaštenja“ i da je time počinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Branilac dalje u žalbi ističe da je sud iz osuđujućeg dijela pobijane presude izbacio čitav niz navoda iz preambule, koji su se odnosili na kršenje određenih blanketnih propisa o kojima je morao odlučiti presudom, pa ni u tom dijelu nije riješio optužbu, čime je počinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka h) ZKP FBiH.

Ovi žalbeni navodi nisu prihvatljivi.



Iz sadržine žalbenog navoda ne proizlazi koje navode je drugostepeni sud izbacio iz preambule, a koji su se, kako branilac tvrdi odnosili na kršenje određenih blanketnih propisa o kojima je morao odlučiti presudom, pa se takvi žalbeni navodi, usljed paušalnosti, nisu ni mogli ispitati.

Nadalje, branilac optuženog u žalbi prigovara da je u drugostepenoj presudi učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačke k) ZKP FBiH koja je nastala kao rezultat pogrešne primjene odredaba člana 296. stav 2. ZKP FBiH, u vezi sa odredbama člana 305. stav 6. i 7. ZKP FBiH, zbog čega prema tvrdnji branioca pobijana presuda uopšte ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama. Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je sud nakon što je pobrojao dokaze koji su izvedeni na glavnom pretresu, te djelimično interpretirao njihovu sadržinu, bez ikakve analize tih dokaza i činjenica koje su utvrđene tim dokazima, iznio stereotipne konstrukcije, dok i ono što je iznio kao razloge pobijane presude direktno protivrječi izvedenim dokazima pa pobijana presuda uopšte ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama jer „izreka i obrazloženje presude nisu sačinjeni u duhu odredbe člana 305. ZKP FBiH“.

Ni ovi žalbeni navodi nisu osnovani.

Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je drugostepeni sud izvršio ocjenu svih izvedenih dokaza pojedinačno i u međusobnoj vezi i pri tome se određeno izjasnio koje dokaze prihvata, a koje ne i zašto, te na osnovu takve ocjene dokaza dao razloge za svoje činjenične i pravne zaključke. Tako je sud postupajući u smislu odredbe člana 296. stav 2. ZKP FBiH, prihvaćene i pročitane dokaze izvedene pred prvostepenim sudom, kao i dokaze izvedene na pretresu pred drugostepenim sudom, cijenio pojedinačno i u međusobnoj povezanosti rukovodeći se načelom slobodne ocjene dokaza pa je svoj zaključak o dokazanosti radnji za koje je optuženi oglašen krivim zasnovao na ocjeni iskaza optuženog datog u svojstvu svjedoka, dokumentaciji dostavljenoj po naredbi drugostepenog suda od strane banaka, te pisanim Nalazom i mišljenjem vještaka ekonomske struke Lejle Smailbegović i njenim iskazom datim na pretresu pred drugostepenim sudom. Na osnovu činjeničnih utvrđenja sud je zaključio da je optuženi kritične prilike postupao sa direktnim umišljajem jer je znao i bio svjestan da svojim postupcima krši zakonske odredbe, da prekoračuje svoja ovlaštenja koje je imao u pravnoj osobi „Bramac krovni sistemi“ doo Sarajevo i na taj način sebi pribavio imovinsku korist u iznosu od 10.401,44 KM , što je i htio, a navedenoj pravnoj osobi u istom iznosu nanio štetu te nalazi da se u radnjama optuženog A.V. stekla sva obilježja krivičnog djela Zloupotrebe položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ FBiH, zbog čega ga je i oglasio krivim. Dakle, sud je cijenio navedene dokaze te je naveo i razloge o odlučnim činjenicama u vezi sa počinjenjem predmetnog krivičnog djela.

Stoga se neosnovanim ukazuju žalbeni navodi branioca optuženog da je počinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačke k) ZKP FBiH, jer pobijana presuda ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama, a koja je nastala kao rezultat pogrešne primjene odredaba člana 296. stav 2. ZKP FBiH, u vezi sa odredbama člana 305. stav 6. i 7. ZKP FBiH.

Neosnovani su i žalbeni navodi branioca da presuda ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama kada je u pitanju oblik vinosti. Suprotno navodima branioca, drugostepeni sud je na osnovu činjeničnih utvrđenja zaključio da je optuženi kritične prilike postupao sa direktnim umišljajem. Tako se drugostepeni sud pozvao na odredbu člana 26. Zakona o

privrednim društvima koja propisuje, da je prokura pismena ovlast za poduzimanje svih pravnih radnji i poslova u ime i za račun društva, osim prenosa i opterećenja nekretnina ako ovlast za to nije posebno i izričito navedena, a član 30. navedenog zakona propisuje da, prokurist ne može bez posebne ovlasti društva nastupati kao druga ugovorna strana i s Društvom sklapati ugovore u svoje ime i za svoj račun, u svoje ime a za račun drugih osoba ili u ime i za račun drugih osoba, a pored toga radi se o odredbi zakona koji je objavljen u službenim novinama, koja se odnosi na položaj prokuriste-funkcije koju je optuženi obavljao u Bramac doo, pa prema mišljenju i ovog suda nema sumnji da je optuženi bio svjestan inkriminiranih radnji koje je preduzimao, a za koje je oglašen krivim. Optuženi A.V. preduzetim radnjama prekršio je naprijed citirane odredbe zakona, pa drugostepeni sud nalazi da je na opisani način kao u izreci ove presude pod tačkom I koja odgovara tački 7. optužnice prekoračio svoja ovlaštenja i za sebe pribavio imovinsku korist u iznosu od 10.401,44 KM, a za koji iznos je oštetio pravnu osobu „Bramac krovni sistemi“ doo Sarajevo.

Osporavajući pravilnost pobijane presude, branilac ističe da iz obrazloženja presude nije vidljivo na osnovu kojeg to dokaza sud utvrđuje da je optuženi potpisao kao avalista, predmetnu mjenicu u ime predmetnog privrednog društva, te da je to učinio kao prokurista, a posebno imajući u vidu da nije izveden dokaz iz kojeg bi bilo vidljivo da se na predmetnoj mjenici nalazi potpis A.V. (nije izveden dokaz vještačenjem po vještaku grafologu).

Ovakvi žalbeni navodi ne mogu dovesti u pitanje pravilnost činjeničnog stanja utvrđenog pobijanom presudom.

Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je drugostepeni sud na str. 27. i 28., jasno i određeno obrazložio iz kojih razloga je uzeo kao dokazanu činjenicu da je A.V. počinio predmetno krivično djelo za koju je oglašen krivim (tačka I izreke), što je između ostalog dokazano i priznanicom o isplati mjenice broj: 2373-1/09-4/1-10 od 10.06.2009. godine, izdatom od strane Raiffeisen bank d.d. Sarajevo, te je sud cijeneći i ostale materijalne dokaze, a posebno Nalaz i mišljenje vještaka dipl.ecc Lejle Smailbegović, kao i njen iskaz dat na glavnom pretresu i dovodeći ih u međusobnu vezu našao da je dokazano počinjenje predmetnog krivičnog djela Zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 2. u vezi stava 1. KZ FBiH. Tako se na str. 27. u prvom pasusu drugostepeni sud pozvao na i iskaz optuženog dat u svojstvu svjedoka dana 28.04.2008. godine, iz čijeg iskaza nije sporno da je ispred „Bramac krovni sistemi d.o.o. Sarajevo“ potpisao mjenicu, pa uzimajući u obzir i iskaz vještakinje ekonomske struke dipl.ecc Lejle Smailbegović sud je navedene dokaze cijenio kako pojedinačno tako i u njihovoj međusobnoj vezi, te je zaključio da je upravo u situaciji kada A.V. nije platio predmetni kredit koji je za svoj račun digao u Lok mikrokreditnoj organizaciji, to i bio razlog zbog kojeg je došlo do protestiranja mjenice. Kako to proizlazi iz iskaza vještakinje ekonomske struke dipl.ecc Lejle Smailbegović sa transakcijskog računa pravne osobe „Bramac krovni sistemi“ doo Sarajevo otvorenog u Raiffeisen banci je isplaćena/iskupljena mjenica, onda su u tom iznosu umanjena novčana sredstva po računu pravne osobe „Bramac krovni sistemi“ doo Sarajevo. Navela je i da u situaciji da je A.V. platio predmetni kredit koji je za svoj račun digao kod „LOK“ Mikrokreditne organizacije, tada ne bi došlo do protestiranja mjenice i ista (mjenica) bi bila vraćena. Nasuprot žalbenim navodima branioca, iz izvedenih i analiziranih dokaza drugostepeni sud je pravilno utvrdio da je optuženi A.V. kako je to prethodno navedeno, kao fizičko lice podigao kredit kod Mikrokreditne fondacije LOK Sarajevo, a kao jemci se pojavljuju pravne osobe „Bramac krovni sistemi“ doo i „Berb promet doo“, te zloupotrijebio svoju poziciju koju je imao u pravnom društvu „Bramac krovni sistemi“ doo (svojstvo prokuriste, dakle odgovorne osobe), radi ostvarenja ličnih interesa, preduzimajući radnje koje su izvan ovlaštenja utvrđenja

odgovorne osobe i time kršeći odredbe člana 26. i 30. Zakona o privrednim društvima, pribavio za sebe imovinsku korist.

Osporavajući odluku o krivičnopravnoj sankciji, branilac u žalbi navodi da je sud, prilikom izbora vrste i mjere krivičnopravne sankcije, zanemario činjenicu da iz dopisa oštećenog od 25.07.2018. godine proizlazi da su podmirena sva njegova potraživanja, uključujući i potraživanje koje se navodi u izreci osuđujućeg dijela presude, što svakako ima karakter olakšavajućih okolnosti, ako ne i osobito olakšavajućih okolnosti. S tim u vezi branilac u žalbi, osim na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje iz člana 314. ZKP FBiH, ukazuje i na bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH koja se ogleda u tome da sud navedenu činjenicu ne cijeni i ne daje pravnu važnost u smislu člana 49. KZ FBiH. Dalje ukazuje da sud nije cijenio korektno držanje optuženog pred sudom, te činjenicu da ni na koji način nije ometao krivični postupak, a posebno kada se ima u vidu da protiv optuženog nakon pokretanja predmetnog krivičnog postupka nije pokretan bilo kakav drugi krivični postupak, a što ukazuje da optuženi nije osoba koja je sklona vršenju krivičnih djela, kao i to da je od navodnog izvršenja predmetnog krivičnog djela prošlo više od 15 godina, a da optuženi nije dolazio u sukob sa zakonom i nije osuđivan, pa bi se svrha izricanja krivičnopravnih sankcija i svrha kažnjavanja mogla postići i izricanjem uslovne osude. Iz navedenih razloga, po mišljenju branioca, postoji bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH koja se ogleda u nedostatku razloga o odlučnim činjenicama, a posljedicom koje je i činjenično stanje ostalo pogrešno i nepotpuno utvrđeno.

Suprotno iznesenim žalbenim navodima, po ocjeni ovog suda, olakšavajućim okolnostima koje je našao na strani optuženog (da ranije nije osuđivan, da je porodičan, otac četvero djece od kojih su dvoje maloljetni, visinu pribavljene imovinske koristi koja je neznatno prešla minimum propisanog cenzusa za navedeni stav 2. člana 383. KZ FBiH), uz odsustvo otežavajućih okolnosti na strani optuženog, sud je dao odgovarajući značaj, pa se tako dati razlozi u pobijanoj presudi (na strani 29. pasus treći) ne mogu dovesti u pitanje iznesenim žalbenim navodima branioca optuženog. Ovo tim prije što se ni u žalbi ne iznose konkretni argumenti za tvrdnje da određenim okolnostima koje je sud cijenio nije dat odgovarajući značaj.

Neosnovani su žalbeni navodi branioca da prvostepeni sud nije cijenio činjenicu da optuženi nije ometao krivični postupak, jer se takvo ponašanje od optuženog i očekuje, a pozivanje branioca na „korektno“ ponašanje je paušalno, jer je takvo ponašanje uobičajeno pa se može cijeliti samo ako je izvan uobičajenog ponašanja, a branilac u žalbi nije ukazao kako to njegovo ponašanje pred sudom prevazilazi granice takve korektnosti zbog čega bi ona bila posebno vrednovana kao olakšavajuća okolnost na njegovoj strani.

Prema tome, prvostepeni sud je cijenio sve olakšavajuće okolnosti na koje je i branilac ukazao žalbom, dok ostale okolnosti na koje je branilac ukazao, a koje sud nije cijenio (da iz dopisa oštećenog od 25.07.2018. godine proizlazi da su podmirena njegova potraživanja i protek vremena od učinjenja djela) nemaju u konkretnom slučaju takav značaj da bi bile od uticaja na pravilnost izrečene krivičnopravne sankcije. Sud je shodno odredbi člana 49. st. 1. KZ FBiH prilikom odmjeravanja kazne zatvora optuženom izrekao kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine, jer je našao da tu kaznu zatvora, koja predstavlja posebni minimum propisane kazne za krivično djelo za koje je oglašen krivim, opravdavaju navedene olakšavajuće okolnosti na strani optuženog, pa je našao da će se i sa ovako izrečenom kaznom zatvora postići svrha kažnjavanja iz člana 42. KZ FBiH. Kako je sud

naveo razloge kojim se rukovodio prilikom izricanja kazne zatvora za predmetno krivično djelo za koje je optuženog oglasio krivim, to nisu izostali razlozi o ovim odlučnim činjenicama, niti je učinjena je bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH na koju je branilac neosnovano ukazivao.

Najzad, neosnovanim je ocijenjen i žalbeni navod branioca optuženog da je sud potpuno zanemario penološke aspekte izricanja i izvršenja kazne, zasnivajući se na „u penološkoj teoriji prevaziđenim shvatanjima generalne i specijalne prevencije“ budući da se prvostepeni sud u obrazloženju presude (strana 29. drugi pasus) izričito pozvao na postizanje svrhe kažnjavanja iz člana 42. KZ FBiH, iz čega proizlazi da ovakav žalbeni navod nema uporište u razlozima prvostepene presude, te i po nalaženju ovog suda, izrečenom kaznom će se postići svrha kažnjavanja u smislu odredbe člana 42. KZ FBiH.

Iz svih naprijed iznesenih razloga ovaj sud je, na osnovu člana 328. ZKP FBiH, donio presudu kojom je žalbu branioca optuženog A.V. odbio kao neosnovanu i potvrdio pobijanu presudu.

Zapisničar  
Armina Kopic, s.r.

Predsjednik vijeća  
Sedin Idrizović, s.r.